Επιστροφή στην ευγένεια (Τριαντάφυλλος Σερμέτης, Δρ. Φιλοσοφίας)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 29 Σεπτεμβρίου, 2020

Εδώ και αρκετά χρόνια υπάρχει ένας ιός που έχει μολύνει τις κοινωνίες. Είναι η ψευδαίσθηση ότι η άγνοια είναι εξίσου έγκυρη με τη γνώση. Τούτο σημαίνει ότι για να αντιπαρατεθεί κάποιος στη δημόσια σφαίρα με όπλο την άγνοιά του (το τίποτα) και για να αποκτήσει αξία επιλέγει να γίνεται χυδαίος και εξαιρετικά αγενής και, ασκώντας βία σωματική και ψυχική, να επιβάλλεται στους άλλους. Το «παράδοξο» είναι ότι αυτός ο τρόπος πετυχαίνει και αποκτά ακροατές-θαυμαστές. Τούτο ισχύει στην πολιτική, κατά κύριο λόγο, και στη συνέχεια διαχέεται στην κοινωνία μέσω των ΜΜΕ. Η διάθεση να επιβληθεί κάποιος δίχως την πραγματική γνωστική αξία του, αλλά με οποιοδήποτε μέσο, οδηγεί αναπόδραστα στην αγένεια και στη χυδαιότητα. Είναι ο ανταγωνισμός της ατομικής επιβίωσης, ο ανταγωνισμός της φάρμας των ζώων.

Ο αβυσσαλέος ατομισμός οδηγεί στην εξαχρείωση των κοινωνιών. Η εξαχρείωση, όμως, οποιασδήποτε κοινωνίας δεν επέρχεται αν πρώτιστα δεν υπάρξουν άλλες προϋποθέσεις. Η φτώχεια και η καθοδική πορεία της παιδείας προηγούνται της τελικής εξαχρείωσης. Όταν αναφερόμαστε στην παιδεία δεν εννοούμε ασφαλώς τα πτυχία, αλλά εκείνη την κοινωνική μόρφωση που αποκλείει το θράσος και ενισχύει τον σεβασμό και την ευγένεια. Στην Ελλάδα σαφή δείγματα κάμψης έχουμε την τελευταία δεκαετία. Η τηλεόραση αποτελεί την αιχμή του δόρατος· οι εκπομπές που απευθύνονται στα κατώτερα ένστικτα τα τελευταία χρόνια έχουν πληθύνει ραγδαία. Οι περισσότεροι δημοσιογράφοι, ως όργανα εξαχρείωσης, στην ουσία και οι ίδιοι εξαχρειωμένοι, δίχως σοβαρή παιδεία (με την έννοια που ανέλυσα λίγο παραπάνω), ασκούν χυδαία, αγενή και βίαιη δημοσιογραφία. Τα τηλεπαιχνίδια (σκουπίδια) κάθε είδους αυτόν τον στόχο εξυπηρετούν. Η καθήλωση των τηλεθεατών στη χυδαιότητα, εκτός του ότι αποφέρει ακροαματικότητα και κέρδη, επιτυγχάνει και έναν πολιτικό στόχο. Μέσα από τη χυδαιότητα εκφασίζονται οι τηλεθεατές, οι οποίοι χασκογελούν για να περάσει η ώρα τους δίχως να σκέφτονται και κατά συνέπεια εξαχρειώνεται ολόκληρη η κοινωνία.

Υπάρχει προσωπική ευθύνη; Ασφαλώς, αλλά όχι μόνο. Ευθύνη δεν έχουν μόνο οι τηλεθεατές, αλλά έχει και η εκάστοτε κυβέρνηση (πολιτεία). Πολλοί σκόπιμα (;) συγχέουν τις έννοιες ελευθερία και ελευθεριότητα. Δεν είναι ελευθερία να προβάλλονται μέσω δημόσιων συχνοτήτων προγράμματα τα οποία αλλοτριώνουν τις κοινωνίες και δεν αποτελεί άλλοθι ο ισχυρισμός ότι, αν απαγορευτούν, υπάρχει

λογοκρισία. Αυτό είναι ελευθεριότητα και δεν έχει σχέση με την έννοια της δημοκρατίας, αλλά με την έννοια του χάους και, εν τέλει, με τον φασισμό. **Η ελευθερία, σε αντίθεση με την ελευθεριότητα, συνδέεται άμεσα με την έννοια του σεβασμού**. Συνειδητά ή όχι, μέσω αυτής της σύγχυσης, εξαθλιώνονται πνευματικά οι κοινωνίες. Όποιος, λοιπόν, παρακολουθεί τέτοιες εκπομπές, συναινεί και αποδέχεται τη χυδαιότητα. Η επιστροφή στην ευγένεια και στις αξίες της ζωής συνιστά πλέον επαναστατική πράξη.

(Πηγή: antifono.gr*)*

ΣΧΕΤΙΚΟ:

Νοσταλγία της ευγένειας (Κώστας Βραχνός, συγγραφέας-ποιητής, διδάκτωρ φιλοσοφίας)